

protože samo nemá jméno, abstraktní Stroj, v němž je každé konkrétní uspořádání multiplicitou, stáváním se, průřezem, vibrací. A on je průřezem všech.

Vlny jsou vibrace, pohyblivé okraje zapisující se jako tolik abstrakcí do roviny konzistence. Abstraktní stroj vln. Ve *Vlnách* Virginia Woolfova, která uměla udělat z celého svého života a díla přechod, stávání se, všechna možná stávání se mezi věkem, pohlavími, prvky a doménami, smíchává sedm postav, Bernarda, Nevada, Louise, Jimny, Rhodu, Suzanne a Percivala; ale každá z těchto postav, majících jméno a vlastní individualitu, označuje multiplicitu (například Bernard a hejno ryb); každý je zatoveň v této multiplicitě a na okraji, a přechází do jiných. Percival je jako konec, zahrnuje největší počet dimenzí. Ale on ještě netvoří rovinu konzistence. I když se Rhode zdá, že ho vidí rýsovat se na moři, to není on, „spočine-li bílá paže na koleni, je to trojúhelník; teď je to vzpřímené – sloup; teď sestupný proud vodotrysku (...) Za ním hlučí moře. Je mimo náš dosah.“¹ Každý jde jako vlna, ale na rovině konzistence je to jedna a tatáž abstraktní Vlna, jejíž vibrace se šíří sledující linií úniku či detertorializaci, procházející celou rovinou (každé kapitole romanu Virginie Woolfové předchází úvaha o aspektu vln, o jedné jejich hodině, o jednom jejich stávání se).

Vzpomínky teologa. – Teologie je velmi striktní v následujícím bodě: neexistují vlkodlaci, člověk se nemůže stát zvířetem. Neexistuje transformace esenciálních forem, jsou nezciřitelné a udržují jen vztahy analogie. Dábel a čarodějnice, a jejich pakt, tím nejsou o nic méně reální, neboť tu reálně existuje čisté dábelský *lokální pohyb*. Teologie rozlišuje dva případy sloužící Inkvizici jako modelové, případ Odysseových druhů a případ Diomedových druhů: imaginární vize a čáry. V jednom případě subjekt věří, že se změnil ve zvíře, prase, vola nebo vlka, a pozorovatelé tomu věří také; ale je tu lokální vnitřní pohyb vedoucí vnímané představy k imaginaci a odrážející je od vnějších významů. Ve druhém případě na sebe dábel „bere“ skutečná zvířecí těla, a dokonce přenáší akcidenty a afekty, jež se jim přiházejí, na jiná těla (například kočka nebo vlk posedlí dáblem mohou utřítit rány, které budou přeneseny na lidské tělo).² To je způsob,

¹ Virginia Woolfova, *Vlny*, One Woman Press, Praha 1997, s. 90.

² Viz manuál Inkvizice *Les marteau des sorcières*, reed. Plon, sv. I, s. 10, a sv. II, s. 8. První a

jak říct, že člověk se nestává skutečně zvířetem, ale přesto existuje dábelská skutečnost lidského stávání-se-zvířetem. Také je jisté, že dábel provádí všechny možné lokální přenosy. Dábel je přenašeč, přenáší nalady, afekty, nebo dokonce těla (Inkvizice nepřipouští v této moci dábla kompromisy: koště čarodějnice, nebo „aby tě čert vzal“). Ale tyto přenosy nepřekračují ani hranici základních forem, ani substancí či subjektů.

A potom je tu úplně jiný problém, týkající se přírodních zákonů, a nikoli již démonologie, ale alchymie a především fyziky. Je to problém akcidentálních forem, odlišných od základních forem a určených subjektu. Neboť akcidentální formy jsou schopné *věššího a menšího*: více či méně laskavý, více či méně bílý, více či méně teplý. Stupeň tepla je dokonale individualované teplo odlišné od substance či subjektu, který ho přijímá. Stupeň tepla se může slučovat se stupněm bělosti nebo s jiným stupněm tepla, a vytvořit tak třetí jedinečnou individualitu, odlišnou od individuality subjektu. Jaká je individualita dne, ročního období, události? Kraší a delší den nejsou přísně vzato extenze, ale stupně vlastní extenzi, stejně jako tu jsou stupně vlastní tepla, barvě atd. Akcidentální forma má tudíž „šíři“, tvořenou jistým počtem slučitelných individualací. Stupeň, intenzita je individuuum, *Haecceitas*, slučující se s jinými stupni, jinými intenzitami, aby tak vytvořily jiné individuuum. Dalo by se říci, že je tato šíře vysvětlitelná menší či větší participací subjektu na akcidentální formě? Ale neobsahují tyto stupně participace v samotné formě téžkavost, vibraci neredukovatelnou na vlastnosti subjektu? Navíc, jestliže se intenzity tepla nslučují sčítáním, je to proto, že je nutné přidat jejich odpovídající subjektu, které právě zabírají teplo celku, aby se zvětšilo. O důvod víc učinit rozvrhnutí intenzity, stanovit šíře „neforemně neforemně“, rychlosti, pomalosti a stupně všeho druhu, odpovídající tělu nebo celku těl, bráných jako délka. kartografie.¹ Zkratka, mezi substanciálními formami a

jednodušší případ se vztahuje k Odysseovým druhům, kteří věří, že se změnili v prasata, a ostatní tomu věří také (nebo případ krále Nebukadnesara změnivšího se ve vola). Druhý případ je komplikovanější: Diomedovi druhové nevěří, že se změnili ve pláky, protože jsou mrtví, ale dáblové se zmocňují těl plátek, a ta jsou pak považována za Diomedovy druhy. Nutnost rozlišovat tento komplexnější případ se ukazuje na fenoménech přenosu afektů: například pán na lovu usekává vlkovi tlapu a po návratu domů nachází svou ženu, která nepouštíla dům, s usknutou rukou; nebo muž bije kočky a vytřít rány se objevují na ženách.

¹ O problému intenzity ve středověku, o množení se tezi k tomuto hledisku, o vytvoření kinematiky a dynamiky a zvláště důležitosti roli Nicolase Oresma, viz klasické dílo Pierra Duhema *Le système du monde*, sv. VII, Hermann, Paris 1916.